

Hintikka-Suku Ry

**SUKUSEURAN
TIEDOTUSLEHTI
1 / 2026**

40v. sukukokous Konneveden Siikakoskella 2025

Seppeleenlasku suvun muistokivellä

Kuvassa puheenjohtaja Harri Pirkkalainen, kunniajäsen Jaakko Hintikka ja Orvokki Hintikka

Hintikka-Suvun muistokiveen on kiinnitetty laatta, josta jokainen paikalla vieraileva sukulainen voi ylpeänä lukea seuraavat sanat:

*Tänne sukunsa eräsijoille Suur-Rautalammin Hintikkasuvun kantaisä
Matti Hintikka
asettui Pälkäneeltä noin 1552 Sydänmaahintikan tilaa viljelemään.
Muistokiven pystytti 2005 Hintikka-Suku ry*

Kiitämme Konneveden kuntaa siitä että muistokivi on saanut arvoisensa paikan alkuperäisestä Sydänmaahintikan maalta.

Hintikka-Suku ry Sukuneuvosto

SUKUNEUVOSTON TERVEHDYS SYDÄNMAA- HINTIKAN MUISTOKIVELLÄ 26.7.2025

Ensimmäinen tiedossa oleva esi-isämme Matti Hintikka tuli Suur-Rautalamille yli neljä vuosisataa sitten ja hänen jälkeläisensä ovat siitä lähtien rakentaneet ja asuttaneet Suomea alkaen täältä Savon sydänmailta. Tänä suvun muistokivellä lauantaina 26.7. sukuneuvosto ja sukulaiset muistavat kunnioittaen kukkatervehdyksellä esi-isiamme työtä, joista merkinä tämä muistokivi on.

Muistokiviasia lähti liikkeelle sukuseuran puheenjohtaja Kalevi Oksasen aloitteesta vuonna 2003. Perustettiin muistomerkkitoimikunta johon kuuluivat Anna-Maija Hintikka, Jaakko ja Pekka Hintikka ja Marjo Taipale sekä myöhemmin Paavo Hintikka. Sopivaa paikkaa kivelle etsittiin aluksi kirkonmäeltä, 69-tien varressa ollut levähdysalue lähellä Sydänmaahintikan taloa oli paikkana myös esillä.

Lopulta lupa ja paikka muistokivelle saatiin Konneveden kunnanjohtaja Kari Leväsen myötävaikutuksella kunnan omistamalle maalle tähän kirkonkylän keskuspuistoon, missä oli myös jo Raivaajapatsas läheisyydessä. Keskuspuisto on uusittu kokonaisuutena vuosien 2024-25 kuluessa.

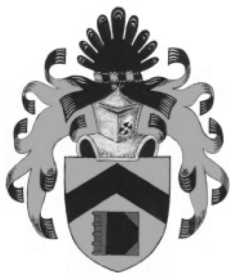
Muistokivi löytyi entisen Sydänmaa-Hintikan tilan mailta tilan omistajien suosiollisella myötävaikutuksella. Etsinnässä kunnostautuivat Jaakko ja Ossi Hintikka ja Juhani Hintikka Kuparista.

Viimein pyöreähkö kivipaasikivi löytyi ison kiviraunion päältä keskeltä peltoa, josta se oli raivattu viljelyn alta pois arviolta 1970-80-luvulla. Kiven siirtoon tarvittiin tehokas nosturi-auto ja siirron toteuttivat Jaakko Hintikka ja Tapio Hintikka. Muistokiven tukena on aluskivi ja kolme tukikiveä. Pronssisen Muistolaa-
tan toteutti kunniapuheenjohtaja Eino Hintikan ehdotuksen mukaan jyväskyläläinen taitelija Samuli Alonen. Muistolaa-
tan paljasti kunniajäsen Helvi Ritvanen kunniajäsen Pekka Hintikan avustuksella sukuseuran 20-vuotisjuhlassa 31.7.2005.

Paljastuspuheessaan kunniapuheenjohtaja Eino Hintikka totesi muun muassa, että *”tämä kivi on ollut olemassa jo silloin kun esi-isämme Matti Hintikka asettui tänne Sydänmaa-Hintikan eräsijalle. Iloitsemme mahdollisuudesta pystyttää Hintikoiden muistokivi merkiksi tuleville sukupolville paikassa, jossa yhteinen esi-isämme on aloittanut uurastuksen paremman huomisen puolesta”*.

Tänä vuonna Hintikka-Suku ry viettää 40-vuotista tavaltaan sukukokouksen merkeissä Siikakoskella 27.7.2025.

Puheenjohtaja Harri Pirkkalainen

HINTIKKA-SUKU RY

Perustettu 3.8.1985 Rautalammilla

HINTIKKA-SUVUN TIEDOTUSLEHTI: nro 51 – 1 / 2026

Päätoimittaja

Harri Pirkkalainen
Puh. 0505118122
harri.pirkkalainen@gmail.com

Taitto:

Maria Pirkkalainen-Barber

Tätä lehteä tekemässä olivat:

*Eino Hintikka
Jaakko Hintikka
Jukka Hintikka
Matti Hintikka
Marjo Lehtola
Harri Pirkkalainen*

Toimituksen kiitokset:

*Anna-Maija Hintikka
Pirkko Kalliola
Reijo Rantanen
Anne Virtanen*

LEHDEN SISÄLTÖ

Suvun muistokivellä	2
Lehden toimitus	4
Sukukokousraportti.....	5
Puheenjohtajan palsta	8
In memoriam: Kaisu Hintikka.....	9
In memoriam: Pauli Hintikka	13
Hintikoiden juuria etsimässä	15
Eino Hintikan kolumni	18
Sukuseuratyötä 40 vuotta.....	21
Savutupajutun päivitys.....	26
Jäseninfo.....	29
Ilpo Hintikka 90v	31
Kuvagalleria	31

Paino ja postitus:

LaserMedia Oy, Pamilonkatu 1, 80100 Joensuu, www.lasermedia.fi

Kuvissa pastori Juho Hintikan luontohartaus ja Marja Hintikan juhlapuhe

SUKUKOKOUS KONNEVEDEN SIIKAKOSKELLA

Kirjoittaja: **Harri Pirkkalainen**

Hintikka-Suku ry:n vuoden 2025 sukkokokus pidettiin Jyväskylän yliopiston Biologisen tutkimusaseman tiloissa Konnevedellä kaksipäiväisenä 26 -27.7.2025 Tutkimusaseman osoite on Sirkkamäentie 220 44300 Konnevesi. Sukututkija Ilkka Korhosen selvitysten mukaan sukumme esi-isän Matti Hintikan Siikakosken kalamajan paikka oli osoitteessa Sirkkamäentie 209. Siikakosken seutu oli Sydänmaahintikan suvun talomaisemaa 1500-luvulta aina vuoteen 1796 saakka.

Vuodesta 1985 sukkokouksia on järjestetty pääsääntöisesti kahden vuoden välein. Edelliset sukkokoukset vuonna 2021 Hankasalmen Kärkkäälässä ja 2023 Helsingissä Hotelli Arthurissa järjestettiin yksipäiväisinä koronarajoitusten jälkimainingeissa.

Sukukokouksen ohjelmassa oli lauantaina kahden tunnin Konneveden järviristeily laivuri Seppo Puttosen Linnea-laivalla. Risteilyn kuluessa nautittiin kahvitarjoilusta, kuultiin laivurin esittelyt kansallispuisto-

nähtävyyksistä sekä Timo Kalliolan tietoisku Konnevesijärvestä. Majoitustiloissa yöpyville oli järjestetty mahdollisuus saunomiseen, iltapalaan ja seurusteluun tutkimusaseman rantasaunan edustavissa puitteissa.

Maittavan aamupalan jälkeen sunnuntaina klo 10 tutkimusaseman pihan ruokakellon juurella, puuston siimeksessä oli pastori Juho Hintikan toteuttama luontohartaus, jolla viritäydtyttiin päivän ohjelmaan.

Klo 11 alkanut 40-vuotisjuhlaohjelma aloitettiin perinteisellä Savolaisten laululla. Puheenjohtaja Harri Pirkkalaisen tervetuloavauksen jälkeen tervehdyksensä sukuseuralle esittivät Konneveden kunnan edustajana valtuuston vpj Simo Väisänen sekä Konneveden Kotiseutuyhdistyksen puheenjohtaja kotiseutuneuvos Reijo Rantanen.

Kuvissa tervehdyksen esittäjät Simo Väisänen ja Reijo Rantanen

Juhlaesitelmän pitäjäksi oli lupautunut sukuseuramme jäsen Marja Hintikka. Hän esitteli lennokkaasti ja ammattitaidolla työkokemuksiaan MTV-kanavalta tunnetun tv-ohjelmaformaatin Sukuni salat -ohjelman tekovaiheista. Marja Hintikka on ollut juontamassa ohjelmaa kolme tuotantokautta.

Ohjelmaosuuden päätteeksi laulettiin Jussi Hintikan johdolla vielä antaumuksella Keski-

Suomen Kotiseutulaulu. Perinteiseen tapaan ohjelmaisuus oli riittävän väljä, jotta kokoukseen osallistuvilla eri sukuhaarojen edustajilla oli mahdollisuus tutustua vapaamuotoisesti ja verkostoitua joustavasti. Mahdollisuus oli ostaa myös sukuseuran tuotteita, kirjoja sekä osallistua arpojen ostoon, joilla palkintoineen olikin suuri suosio.

Sukulounaaksi oli tutkimusaseman keittiö valmistanut maittavan lohikeiton, mikä nautittiin ohjelmaosuuden jälkeen.

Klo 13 oli vuorossa sukuseuran 20. sääntömääräinen sukkokokus. Puheenjohtaja Harri Pirkkalainen avasi kokouksen ja toivotti osallistujat tervetulleiksi. Poisnukkuneita suvun jäseniä, mm. Vanginpään sukuhaaran Pauli Hintikka, Matoniemen sukuhaaran Samuli Hintikka sekä Kaisu Hintikka, muistettiin muiden ohella hetken hiljaisuudella.

Harri Pirkkalainen valittiin kokouksen puheenjohtajaksi ja sihteerinä toimi Pirkko Kalliola.

Hyväksyttiin vuosien 2023-24 toimintakertomukset ja tilinpäätökset kertomuksineen rahastonhoitaja Tapio Mäkisen esittelyjen perusteella sekä myönnettiin vastuuvapaus sukuneuvostolle kuluneelta toimintakaudelta. Vpj Matti Hintikka esitteli toimintasuunnitelmanäkymiä vuoteen 2027 ja sen talousperusteita.

Vahvistettiin jäsenmaksuksi seuraavalle toimintakaudelle 2025-27 entisen suuruisena eli 35 euroa, ja ainaisjäsenmaksu 175 euroa.

Sukuseuran puheenjohtajana vuodesta 2021 kaksi kautta toiminut Harri Pirkkalainen pyysi vapautusta tehtävästä mainiten kiitoksin kausiensa sukuneuvostossa olleen antoisaa aikaa sekä sukutyön tarjonnan mahdollisuuksia perehtyä oman Piilumäen/Kuparin sukhistorian lisäksi kaikkiin Hintikan sukuhaarihin uudesta laajemmasta näkökulmasta. Uudeksi sukuseuran puheenjohtajaksi valittiin Matti Hintikka Piilumäen sukuhaarasta.

Kuvassa puheenjohtajat Harri Pirkkalainen ja Matti Hintikka

Sukuneuvostossa jatkavat seuraavalla kaudella Anna-Maija Hintikka (Joroinen Mato-niemi), Pirkko Kalliola (Jyväskylä Uuralahti), Tapio Mäkinen (Valkeakoski Kolari), Päivi Haavikko (Mikkeli Kolari), Veini Hintikka (Hämeenlinna Kolari) ja Marjo Taipale (Leppä-lahti Piilumäki).

Toiminnantarkastajana jatkaa Jussi Elias Hintikka, varalla Timo Kalliola.

Sukuseuraan päätettiin kutsua sukukokouksen päätöksellä uusi kunniajäsen Anna-Maija Hintikka.

Sukuneuvoston laatiman kunniakirjan perusteluissa todettiin:

”Anna-Maija Hintikka on ollut mukana Hintikka-Suku ry:n toiminnassa seuran perustamisesta lähtien ja edistänyt ansiokkaasti sukuseuran tarkoituseriä. Anna-Maija Hintikka on toiminut sukuneuvoston aktiivisena jäsenenä vuodesta 2002 ja varapuheenjohtajana 2012-2023. Anna-Maija Hintikka toimi vuonna 2005 antaumuksella sukuseuran 20-vuotisjuhlatomikunnan puheenjohtajana”

Sukukokouksen jälkeen sukuneuvosto piti järjestäytymiskokouksensa.

Kirjoittanut: Puheenjohtaja Harri Pirkkalainen

Kuvat: Matti Hintikka, Pirkko Kalliola, Tapio Mäkinen, Harri Pirkkalainen

PUHEENJOHTAJAN PALSTA

Kiitos luottamuksesta, Hintikka-Suku ry:n vuosikokouksessa paikalla olleet Hintikat! Tulin siis valituksi 40-vuotiaan sukuseuran ja sen sukuneuvoston järjestyksessä kahdeksanneksi puheenjohtajaksi. Myös tässä yhteydessä lämmin kiitos Harri Pirkkalaiselle mallikkaasta työstäsi puheenjohtajana – kuten myös kaikille edeltäjille.

Kuten kiitossanoissani Siikakosken sukukokouksessa totesin, tässä tapauksessa osuu erityisen kohdalleen vanha sanonta: ”Ei nimi miestä pahenna jos ei mies nimeä”. Ensimmäinen lupaukseni puheenjohtajana on muistuttaa itseäni sanonnasta.

Olisi se noin 500 vuotta sitten syntynyt täyskaima hämmästyntynyt, jos olisi päässyt näkemään ja kuulemaan jälkeläistensä juhlaa kalamajansa maisemissa kuumina kesäpäivinä 2025. Sopuisasti sujui juhla risteilyineen, iltasaunoineen ja kokouksineen. Marja Hintikan upea Sukumme salat -esitys toi koskettavasti esiin, kuinka suuri asia on löytää juurensa, kauan etsitty ja kaivattu vanhempi tai

isovanhempi. Meillä Hintikan sukuseuran piirissä on etuoikeus tuntea yksi juuremme aina 500 vuoden taakse.

Toisena puheenjohtajan linjauksena lupaan pitää kiinni viime vuosina vakiintuneesta aikataulusta. Parittomina vuosina järjestämme sukukokouksen ja välissä parillisina vuosina ilmestyy sukuseuran lehti.

Kolmanneksi lupasin, että avaamme sukuseuran yhteisen, suljetun Facebook-ryhmän, jonka kautta voimme jakaa kuvia ja tarvittaessa tiedottaakin.

Neljäntenä puheenjohtajan teesinä esitin Siikakoskella sekä uudelleen nyt: Hintikka-suvun sukuneuvoston olisi aika saada naispuolinen puheenjohtaja. Erityisesti siksi, että juuri toimeliaat naiset olivat merkittävässä roolissa jo koko sukuseuramme syntyvaiheissa.

Viidenneksi ja viimeiseksi: tavoitteena on järjestää sukuseuran seuraava kokous Pälkäneen maisemissa, suvun vanhoilla asumajoilla. Sieltä käsin esi-isiämme kävi jo keskiajalla erämaillaan nykyisen Konneveden seudulla, mistä alkaa sukumme tunnettu tarina.

Matti Hintikka
puheenjohtaja

Hintikka-Suku ry:n sukuneuvoston puheenjohtajat

1985–1988	Pentti Hintikka
1988–2002	Eino Hintikka
2002–2012	Kalevi Oksanen
2012–2016	Ilkka Niiranen
2016–2018	Ilpo Hintikka
2018–2021	Jukka Hintikka
2021–2025	Harri Pirkkalainen
2025–	Matti Hintikka

IN MEMORIAM: KAISU HELLIN HINTIKKA

22.5.1928 – 8.7.2025

Kirjoittaja: Marjo Lehtola, Kaisun sisaren tytär

Tätini Kaisu syntyi tuomien kukkiessa 22. toukokuuta 1928 Kouvolan synnytyslaitoksella. Kaisun vanhemmat Emil ja Martta Hintikka asuivat Valkealassa, josta Emil oli hankkinut heille Enso Gutzeitilta pienen mökin Käpylän radan varrelta. Käpylä kuuluu nykyisin Kouvolaan, ja se tuli Kaisun elämässä varsin merkittäväksi alueeksi. Perhe kasvoi vielä toisella tyttärellä, äidilläni Ritvalla 1930.

Martta ja Emil rakensivat kaksi omaa taloa samaiselle Käpylän alueelle, ensin nykyiselle Kälviäntien varrelle ja myöhemmin Tornionmäentien varrelle. Tornionmäentien asunto siirtyi myöhemmin Ritvan perheelle, ja sen jälkeen Ritvan vanhimman tyttären perheelle. Martta ja Emil muuttivat kerrostaloon lähes ensimmäistä mökkiään vastapäätä ja myöhemmin

Eemelin kuoltua Martta muutti takaisin Tornionmäentien rivitaloon vastapäätä entistä kotitaloaan. Tähän asuntoon Kaisu puolestaan muutti jäätyään eläkkeelle.

Kaisu aloitti kansakoulun Kankaan koulussa syksyllä 1935. Kansakoulu päättyi viidenteen luokkaan vuonna 1940. Hän pyrki oppikouluun ja pääsi Kouvolan Yhteiskouluun. Tällä välin Kouvolaan oli muuttanut Viipurista tyttökoulu, joka muutti nimensä Kouvolan tyttölyseoksi, ja tähän kouluun Kaisu siirtyi vuonna 1940. Koulunkäynti päättyi viisi luokkaa myöhemmin 1945.

Rippikoulun Kaisu kävi koulun yhteydessä seurakunnan omistamassa Beetteli-nimisessä puutalossa. Kaisu on kertonut, että sota-ajan

takia rippipuku oli kaikilla musta ja rippipappi oli pukeutunut värinkin asepukuun.

Sota-aikana Kouvolan ollessa rautatien risteusaseman johdosta sotatoimialuetta Kaisu ja Ritva viettivät paljon aikaa isovanhempiensa luona maalla Valkealassa Hyyryn ja Tirvan kylissä. Martan vanhemmat asuivat Hyyryllä ja Eemelin vanhemmat Matilda ja August Hintikka Tirvalla.

Kaisu kertoi olleensa aika lapsellinen ja koke-neensa aikuiseksi kasvamisen vaikeaksi. Hän leikki itse piirtämällä paperinukeilla salaa saunan eteisessä sisarensa kanssa. Nuo paperinuket ovat osittain säilyneet tähän päivään asti. Kaisu oli taitava piirtämään ja suunnitteli paperinukkeperheelle upeita asuja sekä perheen isälle että varsinkin perheen äidille. Kaisu kertoi, että häntä kiinnostivat tulevaisuudessa taideopinnot, ja hän haaveili taidekouluun pääsystä. Unelma ei kuitenkaan toteutunut, koska Eemeli-isän mielestä taiteilijat eivät elättäneet itseään. Taiteen harrastus säilyi kuitenkin koko Kaisun eliniän. Hän maalasi, teki posliinitöitä ja käsistään taitavana neuloi saapassukkia Ritva-siskon lapsenlapsille. Meillä kaikilla sisarentytärillä on Kaisusta muistona kauniita posliinitöitä, kahvikuppeja, maljakoita ja muita pieniä esineitä. Vuosien kuluessa olemme saaneet kotiemme seinille myös Kaisun maalaamia tauluja.

Kaisun paperinukkeja (kuva Kati Surakka)

Kaisu liittyi Kouvolan taidekerhoon vuonna 1952 ja myöhemmin litissä asuessaan litin taideseuraan. Vuonna 1992 hänet hyväksyttiin jäseneksi Kouvolan taideseuraan. Hän osallistui vuosinäyttelyihin ja kurssitti itseään monilla taideleireillä. Mainittakoon vielä, että Kaisu järjesti vapaaehtoisesti Kouvolan taide-seuran arkiston lain edellyttämään kuntoon.

Koska Kaisun koulunkäynti päättyi jo viiden-n luokan jälkeen, edessä oli työn etsiminen. Hän sai tietää, että Valkealan tuomio-kuntaan etsittiin kanslistiapulaista. Kaisu oli suorittanut konekirjoitus- ja kirjanpitokurssit, ja hän sai tuon työpaikan vuonna 1946. litin tuomiokuntaan oli nimitetty tuomariksi Eino Kahanpää, joka etsi itselleen apulaista. Erään auskultantin vihjeen perusteella Kaisu haki paikkaa ja sai sen vuonna 1951. Tällöin Kaisu muutti Kausalaan ja Kahanpään perheestä tuli hänelle erittäin tärkeä. Kahanpään nuoremman pojan ”Jammun” kanssa ystävyys kesti 74 vuotta. Jammu kuvasikin Kaisun olleen hänelle kuin isosisko. *”Minua pidettiin kuin perheenjäsenenä Kahanpään perheessä. Söinkin alkuaikoina tuomarin kotona, kun rouva kotiapulaisineen laitto aamiaisen ja päiväkahvit tuomarille, notaarille ja minulle”*, kertoi Kaisu.

Kaisun ura tuomiokunnissa kesti kaikkiaan 43 vuotta. Työuransa aikana Kaisu toimi ahkerasti ammattikuntansa hyväksi. Hän oli perustamassa Tuomiokuntien kansliavirkailijat ry -yhdistystä, toimi siinä ensimmäisen hallituksen varapuheenjohtajana, yhdistyksen pääluottamusmiehenä ja myöhemmin tasa-arvo-asioita hoitavana henkilönä yhdistyksen liittyessä Poliisikuntien keskusliittoon. litin kihlakunnan lautamiehenä Kaisu toimi kolme vuotta ja edusti littiä Kouvolan oikeusaputoimikunnassa. Tästä kaikesta toiminnasta Kaisulle myönnettiin Poliisikunnan keskusliiton kultainen ansiomerkki. Vuoden 1990 alussa Kaisu jäi ansaitulle yksilölliselle varhaiseläkkeelle.

Kaisu litin tuomiokunnassa ensimmäisen sähkökirjoituskoneen äärellä (kuva Kaisun arkistosta)

Kaisun kiinnostus järjestötoimintaan näkyi myös työelämän ulkopuolella. Vuonna 1952 hän oli perustamassa litin liike- ja virkanaisten yhdistystä. Tämän yhdistyksen edustajana hän mm. osallistui Roomassa 1972 pidettyyn kansainväliseen konferenssiin. litin yhdistyksen toimeliaisuudesta sai aikoinaan alkunsa myös litin Ehtookotiyhdistyksen tukiyhdistys. Pikku-Lottien toiminta oli lähellä Kaisun sydäntä. Eläkevuosinaan hän osallistui mm. Lot-taperinneyhdistyksen ja Kansallisten eläkeläisten toimintaan Kouvolassa. Eläkevuosina hänelle jäi aikaa myös matkailuun. Keski-Euroopan viinitilat tulivat Kaisulle tutuiksi lukuisilla bussimatkoilla.

Myös suku ja sukututkimus ja sukuseuran toiminta kuuluivat Kaisun harrastuksiin. Hän osallistui ahkerasti Hintikka-suvun sukukokouksiin ja seurasi suvun tapahtumia. Kaisu oli sukuneuvoston jäsenenä kaudella 2000-2001.

Kaisu ja Ritva-sisko sukukokouksessa Suolahdessa 2004 (kuva Niilo Sipinen)

Kaisu oli myös innokas kirjoittaja. Hän osallistui oikeusministeriön ja Suomalaisen kirjallisuudenseuran kansanrunousarkiston järjestämään kirjoituskilpailuun "Oikeutta maalla ja kaupungeissa" ja voitti siinä ensimmäisen palkinnon. Hintikka-seuran kirjoituskilpailusta tuli toinen palkinto kertomuksella "Emil Arvid Augustinpoika Hintikan 70-vuotispäivämatka juurilleen". Kaisu julkaisi myös omakustanteena Martta-äidin sisaruksista kertovan vihikosen "Mikkolan kädentaitoiset sisarukset".

Kaisu-täti piti kiinteästi yhteyttä meihin kolmeen sisarensa tyttäreeseen ja pidimme häntä varaäitinämme. Hän oli mukana kaikissa perheidemme juhlissa, ja omat lapsemmekin oppivat tuntemaan Kaisun hyvin ja pitivät hänen yhteyttä. Kun Ritva-äitiä ei enää ollut, Kaisulle kerrottiin kaikki perheiden tapahtumat ja varsinkin pienet pojat, lastemme lapset olivat hänelle tärkeitä.

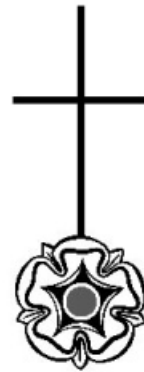
Kaisu oli taitava ruuanlaittaja ja leipoja. Koti-
lieden porsaanliharuokakilpailusta Kaisu nap-
pasi toisen palkinnon hapankaalikeitollaan,
jonka lämmintä makumaailmaa arvioinnissa
ihasteltiin. Kaisun leipoma unelmatorttu on
kuulunut vakiotarjottavana kaikkiin per-
heidemme juhliin, emmekä unohda ”Kaisun
kaljaa”, kotikaljaa, jota hän valmisti aina jou-
luksi ja muulloinkin tarjottavaksi maukkaiden
ruokien ohelle.

Vietimme Kaisun 97-vuotissyntymäpäiviä
toukokuun lopussa, Kaisun kunto oli tuolloin
vielä hyvä. Pian tuon jälkeen hänen kuntonsa
heikkeni nopeasti ja hän nukkui rauhallisesti
pois kodissaan palvelukoti Kurjenmiekassa
Kouvolassa heinäkuun kahdeksantena päi-
vänä.

Kaisun kuolinilmoituksen muistorunon sanat
kuvaavat hänen suhdettaan elettyyn pitkään
ja rikkaaseen elämään: *”La dolce vita, on ollut
kaikki tuo suloista niin. La dolce vita, ei ai-
hetta kyyneliin.”*

Saatoimme positiivisen, elämään myöntei-
sesti suhtautuneen rakkaan tötimme hänen
viimeiselle matkalleen aurinkoisena elokuun
ensimmäisenä päivänä.

***Hintikan Sukuseura kunnioittaa sitä työtä ja
muistoa mitä Kaisu Hintikka eläessään to-
teutti.***

Rakkaamme

**Kaisu Hellin
HINTIKKA**

* 22.5.1928

† 8.7.2025

*La dolce vita, on ollut
kaikki tuo suloista niin.
La dolce vita, ei aihetta
kyyneliin.*

Turkka Mali

Kaivaten

**Reija, Marjo ja Eliisa
perheineen**

Siunaus toimitettu
läheisten läsnä ollessa.
Lämmin kiitos osanotosta.

IN MEMORIAM: PAULI HINTIKKA

Kuva: Pauli Hintikka Keski-Suomen urheilugaalassa 2017 (kuvaaja Tero Takalo-Eskola)

Muistokirjoitus julkaistu Keski-suomalainen-lehdessä 15.12.2024, kirjoittaneet Pauli Huuskonen, Aimo Asikainen, Erkki Savolainen ja Jarmo Mäkelä. Kirjoittajat Paulin työtovereita Vaajakosken poliisista sekä Suomen Urheiluliiton entinen toimitusjohtaja

Pauli Hintikka oli jämäkkä suomalainen poliisi

”Ylikonstaapeli Pauli Hintikka kuoli 20.11.2024 Jyväskylässä. Hän oli syntynyt 30.3.1938 Konnevedellä. Pauli teki työuran

poliisina. Se alkoi vuonna 1960 Jyväskylän nimismiespiirissä. Toivakka kuului tuolloin nimismiespiiriin, jossa hän toimi kyläpoliisina vuoden 1969 loppuun. Tämän jälkeen hänen virkapaikkansa siirtyi Vaajakoskelle. Pauli jäi eläkkeelle ylikonstaapelin virasta 30.04.1993. Poliisina Pauli toimi vuosia koiranohjaajana ja sai työstään lukuisia tunnustuksia ja palkintoja. Pauli toimi poliisityön ohessa myös Taljan / liikenneturvan lääninkouluttajana ja hän oli tuttu poliisi vuosien ajan erityisesti koulu- ja liikennekilpailuissa Toivakassa. Pauli oli aktiivivaikuttaja poliisien

ammattiyhdistysliikkeessä. Poliisiopistossa opiskellessaan hän toimi muun muassa oppilaskunnan puheenjohtajana ja säätiön hallituksen jäsenenä. Keski-Suomen Poliisien yhdistyksen hallituksessa hän oli jäsenenä vuosina 1970-83, varapuheenjohtajana 1972-77 sekä puheenjohtajana 1978-83. Lisäksi hän oli Poliisien Liiton valtuuston ja hallituksen jäsen 1975-87.

Paulissa henkilöityi kuva entisaikojen jämäkästä suomalaisesta poliisista. Hän oli isokokoinen ja selkeäsanainen, kaikin puolin luotamusta herättävä. Pauli oli aktiivinen ja energinen ihminen. Yleisurheiluharrastuksen lisäksi hän teki pitkän uran kunnallispolitiikassa ja päättäjänä seurakunnassa.

Kunnalliset luottamustoimet Pauli aloitti jo Toivakassa asuessaan. Hän toimi liikennelautakunnan puheenjohtajana ja kunnan urheilulautakunnan varapuheenjohtajana. Muutettuaan Vaajakoskelle Pauli oli perustamassa Keskustan Vaajakoskiseuraa, jonka puheenjohtajana hän toimi yli 30v.

Maaseudun ja maalaistalon kasvattina Keskustapuolue ja sen arvot olivat lähellä Paulin sydäntä. Jyväskylän maalaiskunnan valtuutettuna hän toimi 15 vuotta ja hallituksen varsinaisena jäsenenä viisi vuotta ja varajäsenenä viisi vuotta.

Jyväskylän maaseurakunnan valtuutettuna Pauli oli vuosina 1999-2008 sekä kiinteistö- ja hautaustoimen johtokunnan puheenjohtajana 2003-2008 ja uudessa Jyväskylän yhdistyneessä seurakunnassa 2009-13.

Yleisurheilu oli aina lähellä Paulin sydäntä. Harrastaminen alkoi jo nuoruudessa Konnevedellä ja muutettuaan Toivakkaan hän liittyi välittömästi paikalliseen urheiluseuraan Toivakan Rivakkaan. Sen toiminnassa hän oli mukana aivan kuolemaansa saakka. Pauli oli

Rivakan johtokunnassa yli 20 vuotta ja oli seuran puheenjohtajana useita jaksoja. Puhuttaessa urheilusta ja nimenomaan yleisurheilusta ei Pauli unohtanut mainita Toivakan Rivakkaa ja sieltä menestykseen ponnistaneita urheilijoita. Aivan viime aikoihin saakka Paulin saattoi tavata merkittävässä yleisurheilutapahtumissa ystäviensä seurassa. Liikunnan luottamustehtävistä tuli Paulille elämän tärkeimpiä tehtäviä. Hänet tunnetaan Keski-Suomessa ja Suomen Urheiluliiton läntisellä alueella ja koko maassa miehenä, joka teki merkittävää nuorisotyötä yleisurheilun ja liikunnan parissa.

SVUL:n Keski-Suomen piirin yleisurheilujaoston puheenjohtajana ja SUL:n liittovaltuutettuna Pauli toimi 1985-92. SVUL:n alasajon jälkeen ja piirijaostojen itsenäistyttyä hän toimi samoissa tehtävissä useita vuosia vielä 2000-luvun puolella. Tarmokas luottamushenkilö hoiti pitkään myös Keski-Suomen Yleisurheilun ”Kunniakierros päällikkyyttä”.

Pauli Hintikka oli pitkään sukuseuran jäsenenä edustaen kotitalonsa Konneveden Vanginpään sukuhaaraa. Sukuseuran tiedotuslehdessä 2018 oli sukuneuvoston onnitte-luterveiset 80 vuotta täyttäneelle Paulille. Tervehdyksessä oli maininta hänelle 20.1.2017 myönnetystä elämänurapalkinnosta Keski-Suomen urheilugaalassa.

Hintikan-Sukuseura kunnioittaa sitä työtä ja muistoa, mitä Pauli Hintikka eläessään toteutti.

HINTIKOIDEN JUURIA ETSIMÄSSÄ (II) – YHDEN MIEHEN BIG Y700 DNA-TUTKIMUS

Kirj.: Jukka Hintikka, sukuseuran pj 2018-21

Vuoden 2016 alkupuolella seitsemän Hintikka-sukuun kuuluvaa miestä – kuusi heistä aktiivisia sukuseuralaisia ja seitsemäs paikkaansa suvussa etsinyt – teetätti omaa geneettistä taustaansa selventämään ja varmentamaan pyrkiessään omakustanteisen Family Tree DNA:n Y67 tutkimuksen. Meistä kolme oli Pakarilan, kaksi Matoniemen, yksi Piilumäen ja yksi Vanginpään sukuhaarasta.

DNA-tutkimuksemme päätulos oli selkeä. Kaikki kuuluimme miesten Y DNA:n I-M223 haploryhmään. Se tunnetaan myös nimellä I2a2a. Välillämme havaittiin solujemme Y-kromosomin DNA:ssa 1 – 4 mutaatioiden tuottamaa eroavaisuutta. Pakarilan sukuhaaraan kuuluvat poikkesivat toisistaan vähemmän kuin muista tutkituista. Matoniemeläiset

olivat geneettisesti lähempänä toisiaan kuin muita tutkittuja. Havaittu määrä mutaatioita ehtii isälinjassa yhteiseltä esi-isältä perittyyn sukusolujen Y-kromosomin DNA:han kertyä eteenpäin siirrettäväksi muutaman vuosikauden aikana.

Geneettisten tutkimusten tulosten tutkinta on ajan saatossa tapahtuvien mutaatioitten takia todennäköisyyksien tulkintaa. Tutkimuksemme löydöskin on kerrottava sellaisenaan. Tutkituilla seitsemällä miehellä on erittäin todennäköisesti yhteinen kantaisä 1500-luvun tienoilla. Matti Hintikka ilmaantui Konneveden Siikakoskelle pian 1500-luvun puolivälin jälkeen, ja on kirjallisten sukuselvitysten mukaan kantaisämme. DNA-tutkimuksemme vahvisti ansiokkaissa kirjallisissa sukuselvityksissä havaitun ja niihin perustuvissa sukukirjoissa kerrotun – toki vain omalta kohdaltamme.

Seppo Suvannon monumentaalisen ”*Vanhan Satakunnan henkilötiedosto 1303 – 1571*” teoksen perusteella Matti näyttäisi tulleen Siikakoskelle Pälkäneen Mälkilän kylän Laurilan talosta. Matin lähdettyä Laurilan isännäksi isä-Erkin jälkeen jäi Matin veli Martti. Edeltävältä ajalta Laurilan talosta ja sen isännyydestä ei Suvannollakaan ole meille kerrottavaa. 1400-luvun puoliväliä edeltävältä vuosikymmeniltä Suvanto on löytänyt asiakirjamerkintöjä yhdeksi ja samaksi ilmeisesti olettamastaan pälkäneläismiehestä, jonka hän asemoi Laurilan talon ensimmäiseksi isännäksi, ja jota sittemmin on alettu pitää meidän Hintikoitten vanhimpana tunnettuna Mattia edeltävänä kantaisänä. Suvannon mukaan Hinzike i Mälkile mainitaan vuonna 1427

sovintolautakunnan jäsenenä, Hinza Mellila lautakunnan jäsenenä turvaamassa yhteiskuntarauhaa ns. Daavidin kapinan jälkeen ja lopuksi pälkäneläinen Heikki Englikanpoika käräjä 1448 padasjokisen Urkolan Paavon kanssa niitten erämaitten rajoista, joille rakennettua taloa isännöimään Matti ilmaantui sata vuotta myöhemmin. Matti tuli Siikakoskelle turvaamaan perheensä ja sukunsa taloudellisia etuja, mutta oli myös kruunun asiassa. Kustaa Vaasa oli nimittäin uhannut kruunun ottavan haltuunsa ne hämäläisten erämaat Savossa ja idempänä Suomea, joilla ei ole ympärivuotista asutusta. Toisaalta Ruotsin valtakunnan nykyisin Suomea tunnetun köyhän itäisen maakunnan kauttaaltaan asutettuna pitämiseen kruunulla oli tuolloinkin turvallisuuspoliittista tarvetta idän suunnalta tulevien vieraiden varalle.

Sukututkimuksessa on ollut myös kielitieteen nojaava suuntaus. Samankaltaisten sanojen ja nimien on oletettu tarkoittavan läheistä yhteyttä. Hinzike Englikanpoikaa on pidetty nimensä perusteella Hintikoitten kantaisänä. Mutta viittaako Hinzike Hintikoihin vai Englika Inkilään? Senkin niminen talo Mälkilässä kerrotaan olleen. Laurilaan eivät Hinzike tai Englika viittaa kielitieteen näkökulmasta katsottuina mitenkään. Mitään varmaa tietoa Suur-Rautalammin Hintikoitten sukuhistoriasta yhtä sukupolvea Mattia taaemmaksi ei sittenkään taida olla.

Geneettisen tutkimuksemme hyvinkin kiinnostava ja hämmäntäväkin jatkohavainto oli, että tuohon mennessä Family Tree DNA:n tutkimista suomalaismiehistä meille ei löytynyt geneettisiä sukulaisia. Nyt syksyllä 2025 tilanne on edelleen sama. Vuonna 2016 muualta maailmalta löytyi muutama mies, joiden tutkimuksessa Y67 DNA:ssa oli enintään seitsemän poikkeamaa omastamme. Tässäkään tilanne ei syksyyn 2025 tultaessa ole juuri muuttunut. Näitten muualta olevien miesten kohdalla yhteinen esi-isä saattaisi löytyä muutaman vuosisadan takaa tai sitten

keskiajalta. Mitään asiakirja- tai muutenkaan vahvistusta yhteydestä meihin Hintikoihin ei kenenkään kohdalla ole kuitenkaan löydetty, joten virhemarginaaliin sisältyvä sattumalöydös lienee todennäköisin arvio ainakin ajalta, jolta voisi olla kirjallisia dokumentteja. Kaupallisesti tarjolla olevat sukutukijoita auttavat DNA-tutkimuksen menetelmät monipuolistuvat sitä mukaa, kun tutkittujen määrä lisääntyy ja tuottaa havaintojen tulkinnan edellyttämää vertailuaineistoa. Family Tree DNA on luvannut säilyttää tekemiensä DNA sekvensointien tuloksia 20 vuotta. Uusia täydentäviä ja tarkentavia analyyseja voi niistä tilata ilman tarvetta uuden näytteen lähettämiseen. Viime vuosina isälinjan geneettisenä tutkimuksena on yleistynyt Big Y700, jossa kartoitetaan 700 kohtaa miehen Y-kromosomin DNA:sta, siis yli kymmenen kertaa enemmän kuin vuonna 2016 meille tehdyssä Y67-tutkimuksessa.

Teetäin itsestäni Big Y700 määrittämyksenä keväällä 2025. Tulos on vähintään yhtä pelkistetty kuin vuonna 2016 teettämämme seitsemän miehen Y67-tutkimuksessa todettu. Haploryhmäni on I-BY53862. Tällä hetkellä Family Treen DNA:n Big Y700:lla tutkituista miehistä neljällä on kanssani todennäköisesti vuoden 760 (95 % todennäköisyydellä 270 – 1130) tienoilla syntynyt yhteinen esi-isä. Miehistä kuitenkin kolmella (2 Skotlannista, yksi Yhdysvalloista) on todennäköisesti Mattia myöhempi yhteinen 1660-luvulla (95 % todennäköisyydellä 1440 – 1810) syntynyt esi-isä, joka ei ole minun esi-isäni, joten Matin jälkeläisiä tai aivan lähimpiä serkkujamme nämä miehet eivät ole. Ainoaksi mahdolliseksi tällä haavaa Family Tree DNA:ssa tiedossa olevaksi geneettiseksi sukulaisekseni jääneen ruotsalaismiehen tieto taustastaan ulottuu vain vuoteen 1817 saakka, joten eipä Mattia edeltävä sukuhistoriamme hänenkään kauttaan aukene.

Alun perin Aatami Hintikka oli Eevansa kanssa afrikkalaisia, ja A haploryhmää. Sieltä

Hintikka-sukupolvet yksi toisensa jälkeen matkaa jatkaen vaelsivat Lähi-Idän ja Kaspi-anmeren eteläpuolisten alueiden kautta Balkanille, ja lopulta lähtivät sieltä seuraamaan pohjoiseen vetäytyvää jääkauden mannerjäättä. Matka eteni hitaasti ja vielä ainakin keskiajan alkupuolella Hintikat viipyilivät nykyisten Tsekin ja Unkarin tienoilla silloin jo I-BY53862 haploryhmään mutatoituneina. Matka troppisesta Afrikasta keskiseen Eurooppaan oli kestänyt kymmeniä tuhansia vuosia, mutta eteni sieltä Pälkäneen Mälkilään lopulta muutamassa sadassa vuodessa, joka tapauksessa alle tuhannessa. Matin matka Mälkilästä Siikakoskelle lienee ollut vain yksi kesäinen taivallus, toki talvinen hevos- ja hiihtoretkekin on mahdollinen, kukapa tietää.

Mutta onko edellä hahmotellussa fiktiossa kyse Hintikoitten suvun vaelluksesta vai pikemminkin Y-kromosomin matkasta kerrallaan yhden nuoren lisääntymishaluisen ja -kykyisen miehen mukana Afrikan sydäimestä Konneveden Siikakoskelle? Matkalle on tarvittu monta peräkkäistä sukupolvea viestinviejiä, Matti heistä viimeisenä 1500-luvun puolivälissä. Äidit tuleville pojille löydettiin matkan varrelta. Kaikilla meillä Matista isälinjassa polveutuvilla miehillä on edelleen se sama Y-kromosomi, kenellä hieman enemmän, kenellä hieman vähemmän mutatoituneena? Jotkut meistä ovat sen siirtäneet edelleen pojilleen, jotkut heistä puolestaan jo pojanpojillemme. Saattaapa samaa Y-kromosomia aikanaan eteenpäin siirtämään valmis pojanpojanpoikakin jossain aloitella taivalta. Jopa pojanpojanpojanpojankin voi joskus harvoin nähdä yhdessä isoisoisoisänsä kanssa, molemmilla samanlainen Y-kromosomi. Niin se elämä menee.

Missä ovat Hintikoiden sukujuuret? Vastaan kysymykseen niin kuin koen vastauksen kohdallani olevan, koska muitakaan vastaajia ei nyt paikalla ole. Suur-Rautalammin Hintikkana sukujuureni ovat Matissa ja Siikakoskella Matin mailla ja vesillä nykyisten Savon ja Keski-Suomen rajaseuduilla. Toki Matillakin oli isä, mitä todennäköisimmin Erkki nimeltään ja Erkilläkin isä, mutta hänen nimensä on jo haihtunut historian hämärään. Siitä taakse päinkin on poikia ja isiä, ja jokaisella heistä on sama Y-kromosomin DNA. Pojilla on myös äidit, joiden merkityksen sukupolvien ketjujen arkisina ylläpitäjinä Y-DNA:n selvittelyyn uppoutuvat sukututkijat näyttävät usein unohtavan. Aikana ennen Mattia Hintikka-suvun juurten sijaan kyse on kuitenkin laajenevasti Suomen asutuksen tuhatvuotisesta historiasta, Euroopan asuttajien vanhan ajan ja keskiajan historiasta sekä nykyihmisen kymmenien tuhansien vuosien mittaisesta vaelluksesta Afrikasta maapallon eri kolkkiin. Mielenkiintoisia nekin...

Lopuksi, edellä Big Y700 -tutkimukseni tulokista kirjoittamani pätee erittäin todennäköisesti niihin kuuteen muuhun mieheen, jotka olivat mukana vuoden 2016 Y67 DNA -tutkimuksessamme ja todennäköisesti myös muihin miehiin, jotka polveutuvat suorassa isälinjassa Siikakoskella 450 vuotta sitten kalastaneesta, metsästäneestä ja maanviljelyä aloittaneesta Matista.

Eino Hintikan kolumni

SALAPERÄINEN SUKUMME

Ajatukseni pohjautuvat professori Jukka Hintikan käynnistämään ja organisoimaan geenitutkimukseen 2016 sekä veljeni Heikki Hintikan ja Kustaa H.J. Vilkkunan selvityksiin.

Geenitutkimusten perusteella juuremme näyttäisivät tulevan pääosin Keski- ja Luoteis-Euroopan länsiosasta ja sukunimemmekin pohjautuu alasaksalaiseen etunimeen. Historiantutkijoillakin on ollut epäilyksensä hansakauppiastastamme. Väitetään, että kantaisämme Matti Hintikka tuli Konnevedelle Pälkäneeltä. Vaihtoehtojakin löytyy!

Nykyisen Saksan Schleswig-Holsteinkin tulee esiin geenitutkimuksissa. Siellä sijaitsee viikinkiaikainen, tuolloin tanskalainen, Hedeby-niminen merkittävä kauppapaikka. Hedeby oli pohjoismaiden suurin kaupunki ja silloinen Hampuri oli pieni paikkakunta sen rinnalla. Myöskin Lyypekki, joka oli hansakaupan johtokeskus, on nykyisen Schleswig-Holsteinin osavaltiossa. Mitäpä, jos suvullamme onkin ollut yhteyksiä Hedebyn alueelle ja Lyypekkiin?

I2a2a-haploryhmämme maksimi on alueella, missä louhittiin hansakaupalle tärkeää materiaalia, suolaa. Suolaa on kaivettu tällä alueella jo noin 3000 vuotta. Suolakaupunki Halle on Elben sivujoen, Saalen, varrella ja Halle liittyi Hansaliittoon 1280. Mitäpä, jos sukumme liittyy jotenkin suolakauppaan? Saale-joen alkulähde on Baijerissa.

Uusimpien tutkimusten mukaan viikingit eivät olleet pelkästään skandinaaveja. Kööpenhaminan yliopiston evoluutiogenetiikan professorin Eske Willerslevin johtama tutkimusryhmä tutki yli 400 viikingin luunäytteet. Sen perusteella selvisi, että viikingit eivät olleet pelkästään myyttisiä vaaleita skandinaaveja, vaan heissä löytyi jopa eteläeurooppalaista ja itäisempää ainesta. Olemmeko eri aikakausina eläneiden viikinkien ja hansakauppiaiden jälkeläisiä?

Suomalaiset, virolaiset ja Venäjän karjalaiset sekä yleensä suomalais-ugrilaiset kansat näyttävät tehneen yhteistyötä viikinkien kanssa. Heillä oli paikallistuntemusta ja yhteistyö oli hyödyllistä. Suomen etelärannikon kaivaukset ovat osoittaneet, että suomalaiset eivät pelänneet viikinkejä vaan elivät normaalia elämää Suomenlahden rannikolla viikinkiaikaan. Suomalaisten viikinkipelko näyttäisi olevan myytti.

Meille näyttää löytyvän geeneiltään vain hyvin kaukaisia sukulaisia, pääosin läntisestä Luoteis- ja Keski-Euroopasta. Mitäpä, jos sukumme onkin hajaantunut pieniksi ryppäiksi ympäri Eurooppaa suolakaupan myötä ja osa näistä ryppäistä on vielä sammunut. Silloin geenitestien osumat ovat sattuman varassa.

Minulle jäi elävästi mieleen Jukka Hintikan sanat 2016 sukkokouksessa, jossa hän lainasi Juha Mietoa sanoen, *”Se, mistä Matti Hintikka Siikakoskelle tuli, on pelkkää spekulointia”*.

Jyväskylän yliopiston nykyisen Suomen historian professorin ja tiedeakatemian jäsenen Kustaa H.J. Vilkkunan 20-vuotisesitelmän (2005) mukaan Matti Hintikka tuli yhtä hyvin Kokemäen Hintikkalasta kuin Pälkäneen Mälkilästä.

Veljeni Heikki oli tullut samoihin aatoksiin jo huomattavasti ennen Kustaa H.J. Vilkkunan esitelmää. Minulta löytyy hänen keräämänsä aineisto.

Veljeni Heikin keräämän aineiston perusteella, historiantutkija, professori Aulis Oja näyttää pitäneen mahdollisena, että Hintikat, Varikset ja Oittiset olisivat tulleet nykyisen Satakunnan alueelta Konnevedelle. Hintikat Kokemäen Hintikkalan kylästä, Oittiset Korpilahden välivaiheen kautta, myöskin Kokemäeltä ja Varikset Harjavallan Varekselan kylästä. Konneveden Varikset näyttävätkin poikkeavan geneettisesti muista lähiseudun Varis-suvuista, vaikka kuuluvatkin samaan N-haploryhmään.

Olin hämmästynyt ja pettynyt, kun näin suvun 20-vuotisjuhlassa 2005 muistokiven paljastuksessa tekstin, jossa kerrottiin tosiasiana, että Matti Hintikka tuli eräalueelleen Pälkäneeltä. Lopullinen totuusko? Pälkänehän on vain yksi vaihtoehto!

Kotimaisten Kielten Keskuksen mukaan sukunimet yleistyivät Länsi-Suomessa vasta 1800-luvulla. Sukunimiä ei vanhastaan käytetty: ”Asiakirjoihin on merkitty henkilön asuinpaikka eli talon nimi ikään kuin lisänimeksi. Jos hän muutti uuteen paikkaan, myös tämä lisänimi asiakirjoissa muuttui.” Kantaisämme Matti Hintikan lisänimi olisi länsisuomalaisen käytännön mukaan pitänyt olla Matti Erkinpoika Laurila tai Mälkilä, jos hän olisi tullut Pälkäneen Laurilasta. Kuitenkin Mattia oli Konnevedellä kutsuttu Hintikkalan Matiksi, mikä voisi viitata Kokemäen Hintikkalaan.

Tommy Koukan 25-vuotisjuhlavesitelmässä (2010) oli rakennettu sukupuu Engelikasta 1300-luvulta aina kantaisäämme Matti Hintikkaan asti. Em. länsisuomalaiseen nimikäytäntöön ei sovi, että kolmannesta sukupolvesta, Lauri Hintikasta (n. 1430) lähtien muodostui sukunimeksi Hintikka. Länsisuomalaisen käytännön mukaan em. Laurilan talon perustaja olisi ollut nimeltään Lauri Hintsikanpoika Laurila tai Mälkilä ja Laurilan isännät siitä lähtien lisänimeltään Lauriloita tai Mälkilöitä. Ainoastaan siinä tapauksessa tuo Tommy Koukan sukuluettelo toimii, jos Pälkäneen Hintikat olisivat olleet ns. ”kirjoilla” Kokemäen Hintikkalassa. Omistivatko toisen tilan Pälkäneellä?

Kannattaa tutustua Kustaa H.J. Vilkun esitelmään, jonka hän piti suvun 20-vuotisjuhlassa 2005. Tähän liittyen lainaan Vilkun seuraavia tekstien kohtia:

”Tämä voi viitata siihen, että Matti Hintikka ei tullutkaan suurine karjoineen suoraan Pälkäneen Mälkilästä, tai paremminkin siihen, että Pälkäneen Hintsikoilla oli tiiviit yhteydet satakuntalaisiin talonpoikaissukuihin ja Hintikat muodostivat eräänlaisen Pälkäneen pitäjän ylittävän sisäsuomalaisen sukukunnan; Siikakoskelta Satakuntaan kulkuyhteydet olivat osapuilleen yhtä hyvät.”

”Kokemäen Hintikkalan puolesta puhuu silti se vähäisempi seikka, että yhden sikäläisen isännän velvollisuutena ja oikeutena oli hallita lautamiehen virkaa. Samalla tavoinhan Siikakosken Hintikan isännät pitivät hallussaan vuosikymmeniä lautamiehen virkaa.”

Kustaa H.J.Vilkunan ja Tommy Koukan esitelmät löytyvät meille jaetusta ”Hintikan Hittaat” julkaisusta!

Mihinkähän otantaan perustuu se todennäköisyys, joka on kirjattu faktaksi, että Matti Hintikka tuli Siikakoskelle Pälkäneeltä? Otannassa olisi pitänyt olla mukana ainakin tuo länsisuomalainen nimikäytäntö, lautamieskäytäntö sekä olemassa ollut laajempi tutkimusaineisto.

Tässäpä on tiivistettynä viestini ja ajatukseni ja taidanpa olla sanottavani sanonut Hintikka-sukuun liittyen. Nyt on nuoremman sukupolven vuoro panna osaamisensa peliin.

Sukututkimus vaatii laaja-alaista yleistietämystä, eri tieteiden alueiden seuranta Suomessa ja ulkomailla sekä kärsivällisyyttä ja aikaa.

Eino Hintikka
Sukuneuvoston jäsen
2014-2023

HINTIKAN SUKUSEURATYÖTÄ 40 VUOTTA

1985-2025

Hintikan Sukuseura perustettiin 03.08.1985 Rautalammilla. Hintikkasuvun ensimmäinen tiedotuslehti ilmestyi vuonna 1987 ja vuoden 2026 lehti on järjestyksessä 51. Suur-Rautalammin Hintikat: sukukirjat ovat vuosilta (I) 2002 ja (II) 2010. Ne tarjoavat seikkaperäiset Hintikoiden sukuselvitykset 2000-luvun alkuun eli pitkälle nykypäivään asti. Suvun kivipaasimuistomerkki paljastettiin Konneveden keskuspuistoon v. 2005 sukuseuran 20-vuotisjuhlien merkeissä. Hintikkasuvulla on kotisivut (hintikkasuku.com). Tiedotuslehdet ovat luettavissa sukuseuran kotisivuilla vuodesta 2012.

Hintikkasuvun sukuvaakuna hyväksyttiin 17.11.1992 numerolla 511. Vaakunaselitys ”Kultakilvellä nostettu polviorisi ja kirja, molemmat mustat. Kirjanselkä ja kannen kulmavahvikkeet punaiset. Kypärä suljettu. Kypäränpeite musta, vuoripuoli kultaa, lakipunos kultaa ja mustaa. Kypäränkoristeena musta metsonpyrstö”

Sukuseuran tiedotuslehdet

Vuodesta 1987 sukuseuran tiedotuslehtien artikkelit antavat tietoa sukuseuran vaiheista sekä sisältävät monia kiinnostavia kuvauksia sukuseuran jäsenistöstä ja työn edistymisestä. Ensimmäisten vuosikymmenien tiedotuslehdistä 1987 alkaen on koottu artikkelikokonaisuus ”Hintikan Hitaat”. Kokoelma koottiin sukuneuvoston toimeksiannosta työryhmällä Pirkko Kalliola, Anna-Maija Hintikka, Harri Pirkkalainen ja Eino Hintikka. Sukuseuran sihteeri Pirkko Kalliola oli tehnyt perusteellista työtä kokoamalla tiedotuslehtien artikkeleista otsikkoyhteenvedon. Sen perusteella suoritettiin artikkelien valintaa. Lopputuloksena oli noin 100 sivun painettu teos, joka jaettiin jäsenille 2023. Sitä on myös tilattavissa sukukirjojen ohella. Kirjasen nimi sai alkunsa sukuanekdootista. ”Se on ollut hidasta kuin Hintikan lähtö”, joka on ollut sanontana suvun piirissä, mikäli ei oltu paikalla ensimmäisten joukossa.

Kirjan ensimmäisessä osiossa on esitelty keskeisiä artikkeleita ja selvityksiä suvun alkuhistoriasta 1500-luvulta. Näistä Seppo Sampion ja Terhi Nallinmaaluodon sukututkimukset 1980-luvulla ovat mielenkiintoisimmat.

Johdantona on Kalevi Oksasen v. 2010 laatima koonta tiedotuslehtien alkutaipaleilta. Sukuseuran puheenjohtajista erityisesti Eino Hintikka ja Kalevi Oksanen ovat kausillaan tehneet

sukuhistoriaselvityksiä, jotka täydentävät Hintikoiden sukukuvaa yksityiskohdillaan. Lisäksi mm. Ilpo Hintikan Pälkäneen Mälkilä-selvitykset hämäläismaisemista sisältävät informaatiota suvun juurilta.

Toisessa osiossa on Hintikkasuvun merkkipaaluja eli ns. virstanpylväitä kuvaavia tapahtumia vuosien varrelta.

Vanhin Hintikan säilynyt perukirja on vuodelta 1760. Hintikat perustavat sukuseuran, sukukirjojen ja muistokiven löytämisen ja paljastamisen vaiheet, kiertoajelu sukuhaarojen taloissa 1998 (numero 16 2/1998), jossa on Juhani ja Heikki Hintikan laatimat kiertoajelun sukutaloesittelyt kuvineen. Artikkelimuistelot sukukirjan synnystä, muistokiven valinnasta ja paljastuksesta kuvineen, Ossi Hintikan kuvaus sukuvaakunan syntyprosessista ovat tärkeä osa sukuseurahistoriaa.

Kolmannessa osassa (III osio) on esitelty ansiokkaita sukkokokousesitelmiä ja juhlapuheita.

Sukukokouksissa esitelmiä ovat pitäneet alkuvuosina mm. metsäteknikko Lauri Laitinen 1985, historian dosentti Anneli Mäkelä Alitalo 1990, Alkio opiston rehtori Jorma Keränen 1992 ja mm. Sauli Puukari 1996, filosofian tohtori Kustaa H. J. Vilkkuna 2006, Tommy Koukka 2010, Filosofian tohtori Jaakko Hintikka oli esitelmöimässä 2012, Jukka Hintikka vuosina 2016 ja 2018. Vuoden 2025 sukkokokouksessa esitelmän pitäjänä oli Marja Hintikka.

Kokoelman liitteeksi on yhdistetty sukututkija Terhi Nallinmaa-Luodon Hintikkasukuselvitysten yksityiskohtaisemmat sukupuutiedot 1600-1700-luvulta. Niihin liittyy myös Kalervo Salosen aikanaan laatima tarkentava täydennys. Ne täydentävät osaltaan sukukirjojen tietoja näistä suvun varhaisemmista vaiheista. V. 1987-92 ilmestyneet artikkelit 1600-1700-luvun suvun vaiheista on kokonaisuus.

Tiedotuslehdissä on ollut runsaasti muisteloita sukulaisista ja ajankuvasta, muistokirjoituksia ja merkkipäivämuistamisia, ruokaohjeita ja lapsuusmuistoja unohtamatta. Kaikkea ei voi koota yhteen. Aineistoa on ollut runsaasti. Kirjoitukset ovat kuitenkin tallella lehdissä. Esimerkkinä sukua-nekdootista on seuraava:

Tapio Hytösen tarina **”Pieniä Hintikoihin liittyviä tarinoita (Milli Hintikka)”** (Tiedotuslehti 32 1/2009)

”1940-1950-luvulla asui Vesannon Ahveniskylän Ahvenisen talossa Metsäliiton työnjohtaja Otto Hintikka. Hän lienee kotoisin ollut Konnevedeltä ja hänellä oli oma talo Istunmäen ja Konneveden välillä Silmutjoella.

Kyseinen Otto Hintikka oli tarkka ja tunnollinen tehtävissään. Tietenkin oli valvottava työnantajan-kin etua ja oltava hyvät suhteet myös metsätyöntekijöihin. Puutavara tehtiin siihen aikaan enimmäkseen kahden metrin mittaiseksi. Jos pölkky oli latvapäästään seitsemän tuumaa paksu, siitä sai tekemies kaksinkertaisen tekotaksan. Kolminkertaisen tekotaksan sai yhdeksän- vai oliko kymmentuumaisesta pölkystä. Tekemies merkitsi mustalla liidulla vinoristin näihin isoihin pölkkyihin. Kun Otto tuli lukemaan pölkkyjä hänellä oli taskussaan metrinmitta, jolla hän saattoi varmistaa, että oliko tekemies merkinnyt ”tuplapölkyn” oikein. Lienee Otto sitten joskus sanonut, että ”jos olisi millin paksumpi niin tämäkin olisi tuplapölkky”.

Se saattoi tuntua tekomiehestä saivartelulta. Siitä kuitenkin nimitys Milli Hintikka oli saanut alkunsa.” Nimityksen aiheellisuudesta voidaan tietysti olla montaa mieltä. Eläkepäivikseen Otto asettui jutun mukaan Konneveden Silmutjoelta kirkonkylälle.

Sukuneuvostotyötä sukokousten päätöksillä vuodesta 1987-

Sukuseuraa on johtanut sääntöjen mukaan sukuneuvosto, jonka työhön on perustamisesta lähtien vuosikymmenien aikana osallistunut merkittävä määrä jäseniä.

Kuvaotsikko: Hintikka-Suku ry:n sukuneuvostot vuosina 1987-2016

Vuosi Paikka	1987 – 88 Rautalampi	1988 – 90 Saarijärvi	1990 – 91 Konnevesi	1992 – 93 Jyväskylä	1994 – 95 Laukaa	1996 – 97 Jyväskylä	1998 – 99 Suolahti	2000 – 01 Jyväskylä	2002 – 04 Korpilahti	2004 – 06 Suonenjoki	2006 – 08 Mikkeli	2008 – 10 Korpilahti	2010 – 12 Konnevesi	2012 – 14 Korpilahti	2014 – 16 Laukaa
Puheenjohtaja	Pentti Hintikka	Eino Hintikka	Eino Hintikka	Eino Hintikka	Eino Hintikka	Eino Hintikka	Eino Hintikka	Eino Hintikka	Kalevi Oksanen	Kalevi Oksanen	Kalevi Oksanen	Kalevi Oksanen	Kalevi Oksanen	Ilkka Niiranen	Ilkka Niiranen
Varapuheenjohtaja			Veikko Hintikka	Veikko Hintikka	Veikko Hintikka	Veikko Hintikka	Veikko Hintikka	Veikko Hintikka	Martti Hintikka	Anna-Maija Hintikka	Anna-Maija Hintikka	Anna-Maija Hintikka	Anna-Maija Hintikka	Anna-Maija Hintikka	Ilpo Hintikka
Jäsenet	Jussi Hartikka	Eero Hintikka	Eino Hintikka	Eino Hintikka	Eero Hintikka	Eero Hintikka	Eero Hintikka	Erkki Hintikka	Anna-Maija Hintikka	Heikki Hintikka	Heikki Hintikka	Heikki Hintikka	Erkki Hänninen	Ilpo Hintikka	Anna-Maija Hintikka
	Eero Hintikka	Helinä Hintikka	Eero Hintikka	Eero Hintikka	Eino Hintikka	Heikki Hintikka	Erkki Hintikka	Heikki Hintikka	Heikki Hintikka	Jaakko Hintikka	Jaakko Hintikka	Jaakko Hintikka	Jaakko Hintikka	Jaakko Hintikka	Jaakko Hintikka
	Eino Hintikka	Pekka Hintikka	Erkki Hintikka	Erkki Hintikka	Erkki Hintikka	Erkki Hintikka	Heikki Hintikka	Jaakko Hintikka	Jaakko Hintikka	Jorma Hintikka	Jorma Hintikka	Jorma Hintikka	Jorma Hintikka	Pekka Hintikka	Pekka Hintikka
	Kaija Hintikka	Seppo A Hintikka	Heikki Hintikka	Juhani Hintikka	Juhani Hintikka	Juhani Hintikka	Jaakko Hintikka	Kaisu Hintikka	Jorma Hintikka	Paavo Hintikka	Pekka Hintikka	Paavo Hintikka	Pekka Hintikka	Pirkko Kalliola	Pirkko Kalliola
	Sirkka-Liisa Hintikka	Sirkka-Liisa Hintikka	Ossi Hintikka	Ossi Hintikka	Ossi Hintikka	Ossi Hintikka	Juhani Hintikka	Martti Hintikka	Veikko Hintikka	Veikko Hintikka	Pekka Hintikka	Pekka Hintikka	Veikko Hintikka	Kalevi Oksanen	Anne Virtanen
	Teuvo Hintikka	Ritva Kämäräinen	Kaisa Malste	Ilmi Korhonen	Ilmi Korhonen	Ilmi Korhonen	Ossi Hintikka		Marjo Taipale	Marjo Taipale	Marjo Taipale	Veikko Hintikka			Eino Hintikka
	Ritva Kämäräinen	Kaisa Malste													Risto Hintikka
Sihteeri	Pekka Hintikka	Helinä Hintikka	Helinä Hintikka	Juhani Hintikka	Juhani Hintikka	Juhani Hintikka	Juhani Hintikka	Juhani Hintikka	Eino Hintikka	Eino Hintikka	Paavo Hintikka	Paavo Hintikka	Esa Hintikka	Esa Hintikka	Pirkko Kalliola
Rahastonhoitaja		Pekka Hintikka	Pekka Hintikka	Pekka Hintikka	Pekka Hintikka	Pekka Hintikka	Pekka Hintikka	Pekka Hintikka	Pekka Hintikka	Pekka Hintikka	Sari Hintikka	Marjo Taipale	Marjo Taipale	Marjo Taipale	Anne Virtanen
Tiedottaja	Onerva Hintikka	Onerva Hintikka	Onerva Hintikka - Kalervo Salonen	Onerva Hintikka - Kalervo Salonen	Onerva Hintikka - Kalervo Salonen	Onerva Hintikka									

Kuvateksti: Yhdistelmästä näkyy sukuneuvostojen kokoonpanot mainittuina vuosina erittelyllä: vuosi, kokouspaikka, puheenjohtaja, varapuheenjohtaja, sihteeri, rahastonhoitaja, tiedottaja. Jäsenmäärässä on sääntöjen muuttuessa ollut vaihtelua jossain määrin. Pääsääntöisesti sukuneuvoston jäsenet ovat hoitaneet em. vastuutehtäviä. Sihteeri ja rahastonhoitaja on ollut ja edelleen mahdollista valita myös neuvoston ulkopuolelta. Taulukon laatija: Jaakko Hintikka

Vuodesta 2016 sukuneuvostokokoonpanot ovat olleet seuraavia

Sukuneuvosto 2016-2018, Rautalammin Törmälä

Pj Ilpo Hintikka Piilumäki, vpj Anna-Maija Hintikka Matoniemi, jäsenet Eino Hintikka Vanginpää, Jaakko Hintikka Matoniemi, Jukka Hintikka Pakarila, Pekka Hintikka Pakarila, Risto Hintikka Piilumäki, Harri Pirkkalainen Piilumäki, rahastonhoitaja Anne Virtanen Piilumäki, sihteeri Pirkko Kalliola Uuralahti

Sukuneuvosto 2018-2021, Rautalammin Törmälä

Pj Jukka Hintikka Pakarila, Anna-Maija Hintikka Matoniemi, jäsenet Eino Hintikka Vanginpää, Jaakko Hintikka Matoniemi, Pekka Hintikka Pakarila, Risto Hintikka Piilumäki, Harri Pirkkalainen Piilumäki, Tapio Mäkinen Kolari, sihteeri Pirkko Kalliola Uuralahti, rahastohoitaja Anne Virtanen Piilumäki

Sukuneuvosto 2021-2023, Hankasalmi Kärkkäälä

Pj Harri Pirkkalainen Piilumäki, vpj Jukka Hintikka Pakarila, jäsenet Anna Maija Hintikka Matoniemi, Pekka Hintikka Pakarila, Anne Virtanen Piilumäki, sihteeri Pirkko Kalliola Uuralahti, rahastonhoitaja Tapio Mäkinen Kolari

Sukuneuvosto 2023-2025, Hotel Arthur Helsinki

Pj Harri Pirkkalainen Piilumäki, vpj Matti Hintikka Piilumäki, jäsenet Anna-Maija Hintikka Matonemi, Päivi Haavikko Kolari, Veini Hintikka Kolari, Marjo Taipale Piilumäki, sihteeri Pirkko Kalliola Uuralahti, rahastonhoitaja Tapio Mäkinen Kolari

Kuvassa: Sukuneuvoston kokous Luhangan Putkilahdella kesällä 2024. Kuvassa edessä vasemmalta Matti, Pirkko, Marjo, takana Tapio, Harri ja Veini

Sukuneuvosto 2025-2027, Konnevesi Siikakoski

Pj Matti Hintikka Piilumäki, vpj Marjo Taipale Piilumäki, Anna Maija Hintikka Matoniemi, Veini Hintikka Kolari, Päivi Haavikko Kolari, sihteeri Pirkko Kalliola Uuralahti, rahastonhoitaja Tapio Mäkinen Kolari

Sukuseuran kunniajäsenet

Sukuseuran sääntöjen 9&:ssä on perusteet kunniapuheenjohtaja- ja kunniajäsennimityksille, joissa keskeistä on henkilöiden ansiokas toiminta seuran tarkoituksien edistämiseksi.

2002 Kunniapuheenjohtajaksi Eino Hintikka (pj 1988-2002)

sekä sukuseuran Kunniajäseniksi
1989 Pentti Hintikka (1.pj)
1992 Alli Hintikka, Anni Haapamäki, Helvi Ritvanen
2002 Ossi Hintikka, Erkki Hintikka, Juhani Hintikka, Jaakko Hintikka
2004 Veikko Hintikka, Pekka Hintikka, Heikki Hintikka
2008 Onerva Hintikka, Eero Hintikka
2012 Kalevi Oksanen (pj2002-2012)
2025 Anna-Maija Hintikka

Kohden tulevaisuutta

Tavoitteet on asetettu sukukokouksen hyväksymässä vuosien 2025-27 toimintasuunnitelmassa. Keskeistä on Vanhan Rautalammin sukuyhteyksien ylläpito, panostaminen jäsenhankintaan ja pysyvyyteen. Perinteinen sukulehti ja kotisivut ovat pitkään olleet käytössä jäsenien tiedonvälitystä varten. Somekanavien käyttöä ja mahdollisuuksia monihaaraisten sukuseuran viestinnässä lisätään.

Salsteen Sukunimi-infon mukaan vuonna 2025 Hintikka nimisiä on 1238 ja Suomen sukunimien joukossa sijaluku on 702, kun se vuonna 1970 oli sijalla 826, joten kasvu-uralla ollaan oltu. Hintikan Sukukirjan II 800- sivuisessa osassa löytyy 8000 nimeä. Sukuseuran jäsenmäärä on viime vuosina ollut noin 200. Joukossa on vielä mukana perustajajäseniä.

Suvussa on vuosien kuluessa ollut lukuisia vaikuttavayksilöitä ja merkkihenkilöitä, joista kuvauksia löytyy sukukirjoissa. Esim. kansainvälisesti tunnettu filosofi, filosofian tohtori Jaakko Hintikka (s .12.11.1929, k 12.8.2015) toimi Helsingin yliopiston professorina 1959-1970 ja Suomen Akatemian tutkijaprofessorina 1970-81 sekä aikanaan vierailevana professorina mm. USA:n yliopistoissa (Stanford, Boston).

Väinö J. Hintikka (s 4.4.1906, k. 1.8.1995) joka toimi Suomen Rakennustyönantajaliiton toimitusjohtajana 1943-1972. Väinön kotona Helsingissä pidettiin v. 1985 sukuseuran perustava kokoontuminen. Väinö Hintikka kuului aikanaan presidentti Urho Kekkosen ystäväpiiriin ja oli mukana useilla kalaretkillä, joita Kekkonen suoritti vuosina 1964-81 vuosittain myös Konneveden Siikakoskelle.

Vuorineuvoksia, tohtoreita, professoreja, insinöörejä monessa polvessakin, maistereita, sotilaita ja pappeja, maanviljelijöitä, isäntiä, ammattimiehiä ja naisia. Kaiken kaikkiaan monen alan huippuammattilaisia suvuin piiristä löytyy kun sukukirjoja tutkii.

Kirjallisuudessakin voi löytää fiktiivisiä Hintikka-hahmoja, kuten menestyskirjailija Ilkka Remeksen esikoisteoksen lopussa (Pääkallokehräjä, WSOY 1997, s. 453-454), missä elettiin vuotta 1986. Kirjan tarinassa *"sodan jälkeen Suomen Demokraattinen tasavalta on DDR:n ohella itäblokin mallioppilas ja Suomessa on sijoitettuna lukuisia neuvostotukikohtia. Koko Suomen pysäyttäneet yleislakot ja laajat mielenosoitukset johtivat maaliskuussa siihen, että selkärankansa menettänyt kommunistihallinto joutui myöntymään vapaisiin vaaleihin ja vanhan perustuslain käyttöönottoon. Presidentiksi valittiin Suomen johtaviin toisinajattelijoihin kuulunut kirjailija ja runoilija Veikko Hintikka, joka oli vankilassa viimeksi 80-luvun alussa julkaistuaan lännessä kohutun pamfletin "Kansademokratioiden tie parlamentaariseen demokratiaan" "*

Kirjoittanut: Harri Pirkkalainen

PÄIVITYS: KONNEVEDEN KOTISEUTUMUSEON TUOMISTON SAVUTUVAN MUISTOJA

Kuva: Konneveden kotiseutumuseo

Sukuseuran edellisessä tiedotuslehdessä 50-1/2024 on Eino Hintikan laatima kansijuttu.

"Hintikka-Suku ry täyttää 40 vuotta vuonna 2025, jolloin on tarkoitus pitää juhlakokous Konnevedellä. Juhlavuotta silmällä pitäen ajattelin tutustua Konneveden kotiseutumuseon tarjontaan jo nyt, koska siellä sijaitsee sukumme historiaan vahvasti liittyvä savutupa, jossa nykyään järjestetään myös paljon kulttuuritilaisuuksia.

Sukuhaarani tietojen mukaan savutupa on rakennettu 1700-luvulla Vanginpään talon pihapiiriin ja myöhemmin 1900-luvun alkupuolella siirretty Tuomistolle tilalle.

Tuomiston vanha emäntä Hilda Hokkanen (o.s. Hintikka) on kertonut vuosikymmeniä sitten silloiselle Vanginpään isännälle ja sedälleni Ilmari Hintikalle, että hän on pikkutyttönä asunut savutuvassa Vanginpään talon pihapiirissä ennen tuvan siirtoa hänen perimälleen Tuomiston tilalle.

On todennäköistä, että savutuvan ovat pystyttäneet Vanginpään sukuhaaran perustajat Matti Hintikka (s.12.12.1727) ja Kaarina Savolainen (s.1733) vuosien 1750-1788 välisenä aikana, jolla välillä Matoniemen tilasta irrotettiin Vanginpään tila. Matti Hintikan perhe saattoi muuttaa Vanginpäähän huomattavasti ennen 1788 tehtyä isojakoa eli maanjakotoimitusta, jolloin talojen pelloalueita järjesteltiin uudestaan Ruotsin hallinnon määräyksestä.

Lähes kaksi vuosisataa myöhemminkin muutettiin asumaan ennen maanmittausta.

Minäkin muutin kaksivuotiaana perheeni kanssa Vanginpäystä lapsuudenkotiini Peltomäkeen vuonna 1948, mutta maanmittaus suoritettiin vasta vuonna 1954.

Savutupa siirrettiin vuonna 1958 Tuomiston tilalta Konneveden kotiseutumuseon alueelle. Pihapiirissä oli tuohon aikaan runsaasti vanhoja rakennuksia. Hintikka-suku ry:n tiedotuslehdessä 12/1 1996 kerrotaan Tuomiston Hintikoista ja savutuvasta. Artikkelin perustuu veljeni Heikin keräämiin tietoihin ja haastatteluihin.

Vierailin savutuvassa Tuomistolla isäni ja naapurin isännän Onni Rossin kanssa kevättalvella 1958 ennen kuin tupa siirrettiin museolle. Isäni, vanha emäntä Hilda ja Onni Rossi muistelivat menneitä. Olisi pitänyt kirjata tai tallettaa asioita jälkipolville, etteivät ne olisi häipyneet historian hämärään. Siihen aikaan 12-vuoden ikäisenä olin kiinnostunut enemmän savutuvan mustasta sisustasta, balsamista ikkunalla, isosta uunista ja lähitulevaisuuden kahvitarjoiluista.”

Vuoden 2024 tiedotuslehden juttuun on toimitukselta tullut muutama epätarkkuus vuosiluvuissa ja sukutiedoissa, joita seuraavassa tarkennetaan kirjoittajan tiedoilla:

1. Hintikan Sukukirjan I:n osan mukaan (s. 115) Vanginpään Juho Samulinpoika Hintikka (s. 26.1.1830, k. 4.1.1896) ja 7.6.1849 vihitty puolisonsa Karoliina o.s. Puttonen (s. 10.4.1826, k. 2.4.1896) perustivat Tuomiston Hintikoiden sukuhaaran. Juho oli Vanginpään isännän Wilhelm Samulinpoika Hintikan (s. 27.6.1836) veli.
2. Karoliinan vanhemmat olivat Kärkkäiskylän Majolammin talollinen Erik Puttonen ja Anna Rossi. Tuomisto oli Majolammin torppa. Tuomistolla ennen Vanginpään Hintikoiden tuloa olivat asuneet Onkilahden Häkkiset. Majolampi oli siirtynyt 1800-luvun lopulla Vanginpään isännän Wilhelm Samulinpoika Hintikan (s. 27.6.1836) haltuun.
3. Hilda Eliaksentytär Hintikka (s. 1.2.1895) ja puoliso Aapo Hokkanen muuttivat Aapon kotipitäjästä Keuruulta Tuomistolle Hildan perittyä Tuomiston sedältään Ville Juhonpoika Hintikalta. Hilda oli isänsä veljesten ainoa jälkeläinen. Isänsä siskoilla oli jälkeläisiä. Hilda ja Aapo Hokkasella oli kolme lasta. Vanhin poika Jaakko kaatui rintamalla alikersanttina Horomovitsassa 20.1.1943 20-vuotiaana. Tuomiston tila siirtyi Aapon kuoltua Timo Hokkasen (s. 15.2.1929) ja Anna-Liisa o.s. Hytösen (s. 1.1.1936-) haltuun. Timolle ja Anna-Liisalle syntyi kuusi lasta Konnevedellä. Lapsista vanhin, Hannu Hokkanen (s. 8.2.1958) kastettiin vielä Tuomiston savupirtissä talvella 1958.
4. Puuhamiehinä 1958 tapahtuneeseen savupirtin museosiirtoon olivat Tuomiston isäntä Timo Hokkanen, Hyötymäen talon poika Veikko Hänninen ja Tampereen Yliopiston kansanperinteen professori Erkki Ala-Könni. Tuomiston pihapiiriin kuului 17 eri rakennusta.

Toimitus

Tuomiston perheen vaiheita on esitetty Hintikka-Suku ry:n tiedotuslehdissä Heikki Hintikan kirjoittamissa jutuissa 12/1 ja 13/2 1996

Vuoden 2024 tiedotuslehden kannessa on Sinikka Hytösen ottama Savupirtin kuva vuodelta 2023. Lisäksi kannen takasivulla on kuva Anna-Liisasta vierailullaan Konneveden museolla v. 2021 kuvatekstinsä ”Savutuvan viimeinen emäntä Anna-Liisa Hokkanen vieraili kesällä 2021 museolla kertomassa elämästä savutuvassa, missä uuni oli savutuvan sydän.”

Lisäksi jutussa on kuvia Tuomiston pihapiiristä, jotka on kopioitu Hintikka-suku ry:n tiedotuslehdessä 13/2 1996. Lehdessä ovat professori Erkki Ala-Könnin ottama valokuva 30.3.1958

sekä Ala-Könnin karttapiirros 17:sta rakennuksesta ja pohjapiirros savupirtistä. Lisäksi on kuva noin vuonna 1909 valmistuneesta Vanginpään päärakennuksesta.

Toimitus

Kotiseutuneuvos Reijo Rantasen tervehdys Hintikoiden sukokouksessa 2025

Museon Savupirtti toimii pitäjän tapahtumapaikkana

Konneveden kotiseutuyhdistyksen puheenjohtaja Reijo Rantanen tervehdyksessään Hintikoiden sukokouksessa 27.7.2025 Siikakoskella:

”Vuonna 2024 70-vuotta täyttänyt kotiseutuyhdistys kiittää sukuseuraa neljän vuosikymmenen hyvästä yhteistyöstä toivottaen menestystä arvokkaassa sukutyössä edelleen. Kotiseutumuseomme keskusrakennuksen, Tuomiston savutuvan, vaiheita ovat veljekset Heikki ja Eino Hintikka tutkineet ja valistaneet meitä.

Museopuutarha on yksi Vuoden 2025 kotiseutuyhdistykseksi Suomessa valitun yhdistyksemme erikoisuuksista. Vihreän perinnön tallentaminen on alkanut. Savutuvan piha-alueelle on tehty viisi polttokäsittelyin lankuin rajattua, usean neliön kokoista penkkiä, joihin on istutettu 40 perinnekasvia. On suoritettu mm. Leader-hankkeena koko museoalueen perinnekasvien kartoitus ja luettelointi ja tehty niille digitaaliset kortit. Vuoden 2024 maakunnallisen taidepalkinnon saanut Konneveden Naisten viikon tapahtumasarja on koonnut museolle ja eri kohteisiin paikkakunnalla kolmisen tuhatta kävijää”.

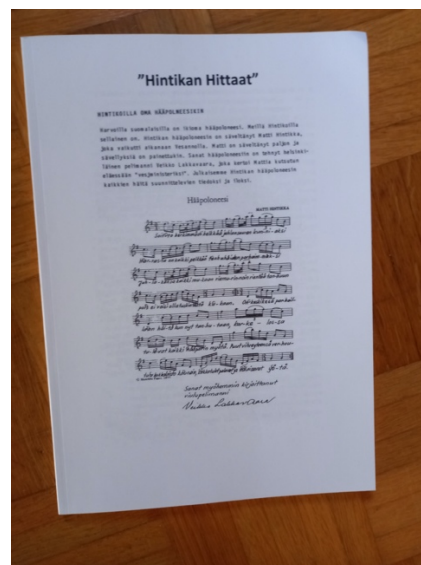
Mainittakoon, että Naisten viikolla vuonna 2024 savutuvassa musisoi mm. Werner Pohjola ja Tuomo Prättälä kokoonpanoineen. Kesällä 2025 tapahtumassa esiintyi mm. shamaanisoittaja Kimmo Pohjonen haitareineen sekä jouhikkotaiteilija Pekko Käppi. Savutuvan akustiikka ja puitteet tarjoavat hyviä mahdollisuuksia monenlaiseen esittävään toimintaan nykypäivänäkin.

Lisätiedot museosta verkkosivuilta (<https://konnevedenmuseo.fi>) missä on mahdollista tutustua museoon eri kielillä. Museo on auki kesäisin elokuun alkupuolelle asti, jolloin siellä voi myös vierailla paikan päällä.

Toimitus

TÄRKEÄÄ TIETOA SUKUSEURAN JÄSENILLE

Sukuseurassamme on vuonna 2026 204 jäsentä. Sukuseuran taloustilanne on viime vuosina pysynyt vakaana. Sukuseuran talous kattaa kotisivun ylläpidon, suvun tiedottamisen kirjeitse sekä sukulehden ja internet-sivujen kautta. Vuonna 2025 kustannuksia aiheutui järjestyksessä 20:n sääntömääräisen sukkokokouksen järjestämisestä. Vuoden 2024 toiminnassa näkyi tiedotuslehden painatus- ja postituskulut.

Sukukokouksen (6.8.2023) päätöksen mukaisesti vuonna 2024 siirryttiin sukukokousten välisen ajanjakson kattavaan jäsenmaksuun, mikä vuosina 2024-25 oli 35 euroa / kausi.

Sukukokouksen 27.7.2025 päätösten mukaan jäsenmaksu vuosille 2026-27 pysyy samana eli 35 euroa. Jäsenmaksulaskut rahastonhoitaja toimittaa jäsenille sähköpostilla tai kirjeitse vuoden 2026 aikana.

Muistattehan ilmoittaa sukuseuralle, jos yhteystietonne muuttuvat!

Tavoite on, että jäsenrekisteritiedot on päivitettyinä mahdollisimman ajantasaisena. Tämä vaatii jäsenrekisterin ylläpitäjältä aikaa sekä tietokoneen, että tarvittaessa puhelimen ääressä.

Jäsenten yhteystietojen muutoksista tulisi aktiivisesti ilmoittaa jäsenrekisterin pitäjälle, rahastonhoitaja Tapio Mäkiselle, jotta sukulehdet, tiedotteet ja kirjeet tulisivat oikea-aikaisesti jäsenten tietoon.

Lisäksi lähiomaisen on tärkeitä ilmoittaa sukuseuralle tieto jäsenen kuolemasta, jotta jäsenmaksun perintä ja tiedotteiden ym. lähettäminen tiedetään lopettaa. Aiemmin on tiedotettu, että @luukku.com-sähköposti on muuttunut maksulliseksi. Samoin esim. @pp.inet.fi käyttö on loppunut vuoden 2023

lopussa. Sähköpostiosoitteissa tapahtuu koko ajan muutoksia. Jäsenten uudet sähköposti-osoitteet tulisi lähettää Tapio Mäkiselle makinen.tapio@gmail.com

Onko suvun jäsenillä mielessä Hintikka-Sukuun kuuluvia henkilöitä, jotka olisivat kiinnostuneita sukuseuran toiminnasta?

Sukuseuraan liittyminen voi tapahtua seuraavasti:

Jäseneksi liittyminen tapahtuu yksinkertaisimmillaan ilmoittamalla uuden jäsenen nimen, osoitteen sekä sähköpostiosoitteen sukuseuran jäsenrekisteriä hoitavalle Tapio Mäkiselle. Tieto kulkee myös sukuseuran puheenjohtajan ja muiden sukuneuvoston jäsenten kautta.

Sukulehdet kaipaavat juttuja

Sukulehden toimitus ottaa mielellään vastaan tuleviin lehtiimme Hintikoihin liittyviä juttuja, tarinoita, tärkeitä merkkipäivätietoja, muistokirjoituksia sekä kaikkea, mikä on kiinnostavaa muillekin kuin sukuseuraan kuuluville ja mikä lähentää meitä Hintikoita toisiinsa. Ehdotuksia ja kirjoituksia voi toimittaa sukulehden päätoimittajalle Harri Pirkkalaiselle:

harri.pirkkalainen@gmail.com

Puhelin: 050-511 8122

Myyntituotteet

Sukuseuralla on kaksi sukukirjaa ja v. 2023 valmistunut **Hintikan Hittaat** -artikkelikoelma.

Hinnat

- Suur-Rautalammin Hintikat I -kirja (v. 2002) - 40 euroa / kpl + lähetyskulut
- Suur-Rautalammin Hintikat II -kirja (v. v. 2010) - 35 euroa / kpl + lähetyskulut.
- Hintikan Hittaat -kirja (v. 2023) - 20 euroa + lähetyskulut

Vuoden 2026-27 aikana uudeksi jäseneksi liittyvällä on mahdollisuus ostaa Sukukirjan tuorein II-osa hintaan 20 euroa + postikulut.

Lisäksi saatavissa on vielä sukuseuran pienoislippuja (pöytästandaari), josta kuva ja hintatieto löytyy sukuseuran kotisivuilla tuotteet-kohdassa. Tiedustelut: Tapio Mäkinen: makinen.tapio@gmail.com, puhelin 041-504 5462

Hintikka-Suku Ry

Pankkiyhteys Nordea

FI 37 1080 3000 100359

Kotisivut: hintikkasuku.com

Seuraava sääntömääräinen (21.) sukokokous järjestetään vuonna 2027.

Kokousajankohdasta ja paikasta ilmoitetaan vuoden 2027 kevätkauden kuluessa kotisivuilla ja kirjeitse.

SUKUSEURA ONNITTELEE: ILPO HINTIKKA 90v.

Sukuseuran puheenjohtajana kaudella 2016-18 toiminut Ilpo Hintikka vietti 90-vuotis-syntymäpäiviään 4.9.2025 perhepiirissä.

Ilpo kuuluu Piilumäen sukuhaaraan ja on syntynyt Konnevedellä Väinön ja Annan esikoiseksi. Sukuneuvostossa Ilpo toimi vuosina 2012-2018 toimien varapuheenjohtajana kaudella 2014-16.

Ilpo on ollut aktiivinen kirjoittaja ja sukuhistoriamuustelija sukulehdessä. Kirjoituksinaan mm. *IsoHintikoista* vuoden 2017 lehdessä ja *Kalajuttuja ja luontoelämyksiä* vuonna 2018.

Sukuseura onnittelee lämpimästi merkkipäiväänsä viettänyttä Ilpoa kiitoksin sukuseuran hyväksi tehdystä työstä!

Takakannessa: Sukukokous 26.-27.7.2025 Konneveden Siikakoski

Sukukokouksen kokouspaikkana oli Jyväskylän yliopiston Konneveden Siikakoskella sijaitseva tutkimusasema, os Sirkkamäentie 220 44300 Konnevesi. Konneveden kunta tunnetaan nykyisin seitsemästä koskesta, joista valtaosa kuten Siikakoski on kunnan alueella. Siikakosken koskialueet ovat olleet Sydämaahintikan alueita noin 1500-luvun puolesta välistä aina 1700-luvun loppuun asti.

Ohjelmana oli lauantaina maisemariisteily Konneveden kansallispuistossa EK lines / Linnea-laivalla laivurinaan Seppo Puttonen, sepeleenlasku Hintikan sukukivellä kirkonkylän keskuspuistossa, iltaohjelmaa tutkimusasemalla.

Sunnuntain kokouspäivänä tutkimusasemalla luontohartaus ja sukujuhla esitelmineen ja tervehdysineen, sukulounas ja sukukokous.

Sää suosi poudalla ja lämmöllä, tunnelma oli lämmin ja kotoinen. Siikakoski paikkana mahtava ja tutkimusasemalla monipuoliset majoitus- ja kokouspalvelut ja viihtyisät puitteet tarjolla. Osallistujia paikalle koronavuosien jälkeen runsaslukuisesti eri tapahtumissa 60 -70 ja sunnuntai-iltapäivän sukukokouksessa pöytäkirjan mukaan 39 osallistujaa.

Kiitokset osallistujille ja ohjelmajärjestelyistä vastanneille!

ISSN 2343-0788